

Zuřivý monolog syna poklopů (Zničení vodárny)

Stíny plamenů

Já, Syn Poklopů, rozzuřen do šílenství,
vodárnu srovnám se zemí, jménem mistrů kanvodství.
Já, matku vlastní, však kdo ví zda,
prokouknutou měl, nikoliv jak příbuzní.

Smrt lidem z vodárny!
Smrt i vrchní zrádkyni!
Jen slávu mistrům z čistírny!

Teď vidíš, otče, co z ženštiny tvé uzrálo!
Už je to tady, bratře, tys lezl zrádcům do zadku!
Jen se dobře podívej, co s tvojí jímkou provedli!
Musíme držet pospolu, ať už není marné snažení!

Ve jménu Satana, rozpoutejme peklo.
Už se v mých představách rodí šedé výjevy.
Krásné modré nádrže, čím tak rychle černají?
Není to náhodou odpadní voda?
Mrtvé ryby naházíme do vodárenských objektů.
Už nehodlám dál naslouchat těm vodárenským blábolům.
Šedé krysy sežerou zbytky vodárenských konstrukcí.
Předpovídám věčnou skázu vodárenské mafii.

Tak jako dávno před časem jsme svatou cháttru topily,
stejný konec připravíme podvodníkům z vodárny.
Nelze věřit nikomu, kdo má tlamu plnou čistoty.
Všechny tyhle bestie čeká voda ze stoky.

Smrt lidem z vodárny!
Smrt i vrchní zrádkyni!
Jen slávu mistrům z čistírny!

Ze všech stran na vodárnu síla špíny útočí.
Zhora stavby drtí železné mé poklopy.
Do křišťálové vody tečou čistírenské splašky,
Sabotáž to spáchaná ve jménu šedé pravdy.